

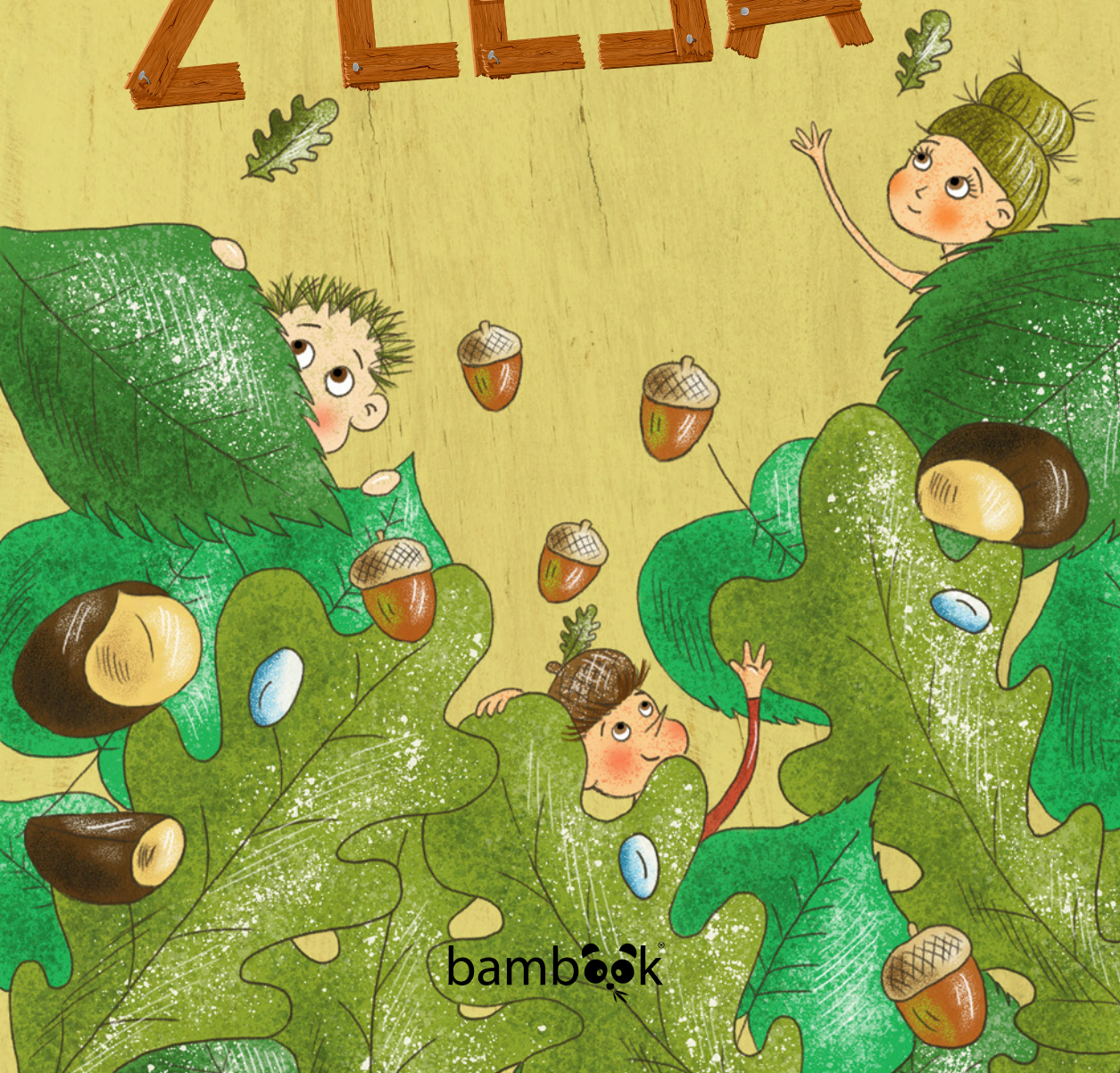

Lenka Jakešová

ilustrovala Dagmar Medzvecová

POHÁDKY Z LESA

bambóok

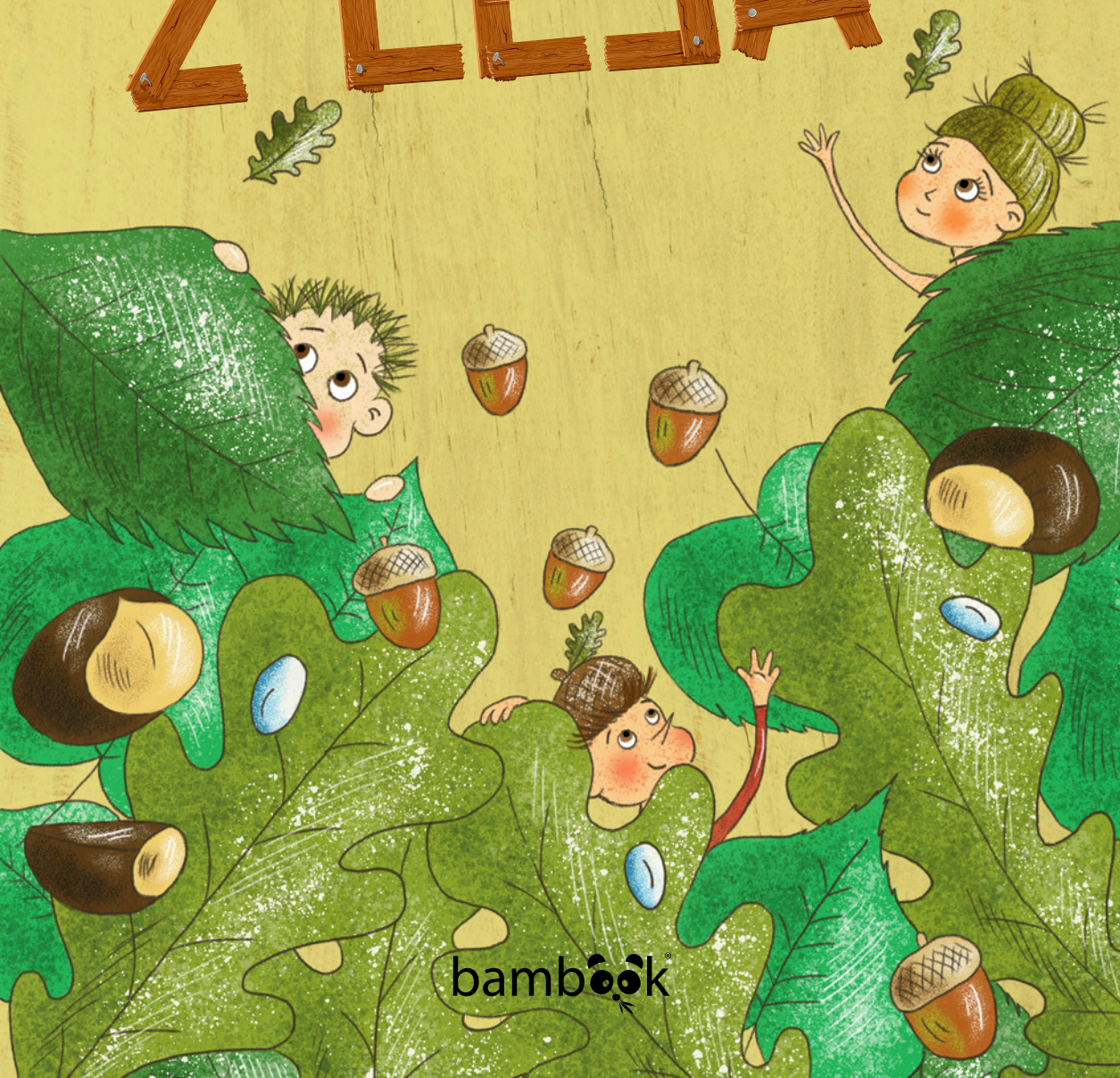

Lenka Jakešová

ilustrovala Dagmar Medzvecová

POHÁDKY Z LEŠA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Jakešová

Pohádky z lesa

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7627. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna TNM print s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Dagmar Medzvecová

ISBN 978-80-271-1552-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-2571-5 (print)

Obsah

Předmluva	7
Datlí rodinka	9
O skřítku Modřulovi	12
Stále hladová holátka	18
O střapatém Smrkáčkovi	20
Let na jedličku	26
O zasněné Jedlince	29
Velké překvapení	36
O víle Borince a jejím snu	38
Další peříčka	44
O Jehnědce a Březínkovi	47
Opeření synové	54
O hodném Bukýnkovi	57
Další lekce létání	63
O Lipěnce a Lipce	66
Nedočkavý Pepík	73
O neposedném Dubínkovi	76
Poletíme dál	82
O Vrběnce a Kvačce	85
První velký let	91
O starostlivém Maďálkovi	94

Předmluva

Děti, chodíte rády do lesa? Pokud ano, našlapujte pěkně tiše a opatrně a pořádně se rozhlížejte. Možná totiž zahlédnete stromového skřítky, který se pečlivě stará o svůj strom...

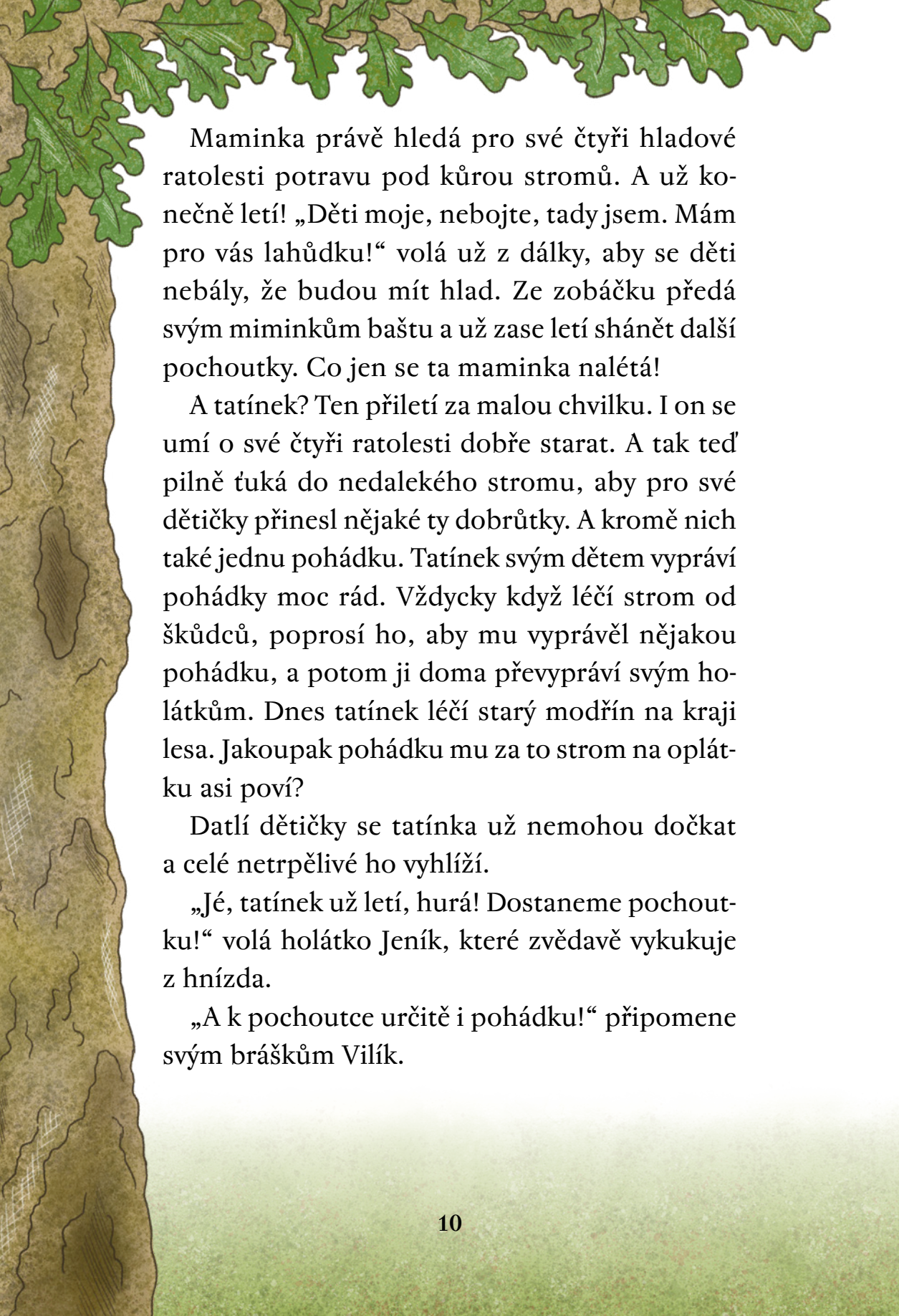

Datlí rodinka

V dutině starého dubu je živo. Nedávno se tu totiž datlí mamince a tatínkovi vyklubala ze čtyř bílých vajíček čtyři malá holátka. Ptáte se, co je to holátko? To je docela malé ptáčátko, které ještě nemá žádná peříčka. Musí si nějakou dobu počkat, než mu narostou, a pak ho budou po celý jeho život hřát a zdobit. Tahle čtyři ptačí miminka budou mít za pár dní černá peříčka a krásnou červenou čepičku. Bude jim to moc slušet. Jako jejich mamince a tatínkovi.

Datlí rodiče zrovna teď nejsou doma. Před malou chvilkou odlétli. Starat se o čtyři ptačí miminka totiž není vůbec snadné. Holátka stále dokola volají: „Maminko, tatínku, kde jste? Máme hladová bříška! Rychle, přineste nám něco do zobáčku! Pospěšte si!“ Tihle malí ptáčkové totiž ještě neumí sami létat. Ale nebojte, oni se to za pár dní, až jim narostou peříčka, také naučí. Stejně jako kdysi jejich rodiče.

Maminka právě hledá pro své čtyři hladové ratolesti potravu pod kůrou stromů. A už konečně letí! „Děti moje, nebojte, tady jsem. Mám pro vás lahůdku!“ volá už z dálky, aby se děti nebály, že budou mít hlad. Ze zobáčku předá svým miminkům baštu a už zase letí shánět další pochoutky. Co jen se ta maminka nalétá!

A tatínek? Ten přiletí za malou chvíli. I on se umí o své čtyři ratolesti dobře starat. A tak teď pilně tuká do nedalekého stromu, aby pro své dětičky přinesl nějaké ty dobrůtky. A kromě nich také jednu pohádku. Tatínek svým dětem vypráví pohádky moc rád. Vždycky když léčí strom od škůdců, poprosí ho, aby mu vyprávěl nějakou pohádku, a potom ji doma převypráví svým holátkům. Dnes tatínek léčí starý modřín na kraji lesa. Jakoupak pohádku mu za to strom na oplátku asi poví?

Datlí dětičky se tatínka už nemohou dočkat a celé netrpělivé ho vyhlíží.

„Jé, tatínek už letí, hurá! Dostaneme pochoutku!“ volá holátko Jeník, které zvědavě vykukuje z hnízda.

„A k pochoutce určitě i pohádku!“ připomene svým bráškům Vilík.

„Jaká dnes asi bude?“ přemýšlí Jiřík.

„Už se těším!“ pípá i Pepík.

Tatínek datel usedá do hnízda a krmí své čtyři nenasytné kluky: „Vezměte si, chlapci moji,“ pobízí je.

Ptáčata slupnou dobroty vmžiku. Otřou si zobáčky a hned se ptají: „Co pohádka, tatínku, bude?“

„To víte, že vám nesu i pohádku,“ usmívá se spokojeně datel.

„A o čem bude?“ ptá se zvědavý Jeník.

„Bude o skřítku Modřulovi,“ odpoví tatínek, „pěkně se usadte a já vám ji povím.“

„Jé, támhle už vidím maminku! Počkej s pohádkou i na ni,“ škemrá Vilík.

„Tak dobře, počkám. Však maminka také ráda poslouchá pěkné pohádky,“ souhlasí tatínek, a tak všichni chvíli počkají, než maminka doletne do hnízda. Nejprve rozdá dětem do zobáčků pochoutky a pak tatínek spustí: „Maminko, posad' se, povím vám všem pohádku o skřítku Modřulovi.“

Všichni se v hnízdečku pohodlně usadí a napnutě čekají, až tatínek začne vyprávět.

O skřítku Modřulovi

Na kraji lesa rostl dlouhá léta pěkný, starý modřín. Byl statný a vysoký, a proto si v něm udělala svůj domeček zrzavá veverka Barborka, straka Madla i další zvířátka.

O tenhle velký modřín se odjakživa staral modřínový skřítek Modřula. Byl to skřítek jen o něco málo větší než šiška ze stromu. Měl velké hnědé oči, místo nosu malou modřínovou šištičku a místo vlásků mu na hlavě rostly modřínové jehličky. Na sobě nosil zelenou košilku a pěkné kalhotky ze šiškových lupínků.

Bydlel ve kmeni stromu, který před mnoha lety zasadil z modřínového semínka. Od samého počátku se o semínko, a později o strom, opravdu moc dobře staral. Modřula uměl i kouzlit, ale kouzlení nepoužíval často, protože ho to vůbec nebavilo. Radši chodil kolem svého modřínu, pečoval o něj a povídal si s ním. To dělal moc rád.

Zrovna teď měl skřítek Modřula plné ruce práce. Byl podzim, a tak musel svůj strom připravit na dlouhou, mrazivou zimu. Pod zemí obaloval všechny jeho dlouhé kořeny, aby přes zimu nepomrzly. Zahříval kmen i jehličí svým teplým dechem a pomocí podzimního větru shazoval z modřínu šišky, které strom tížily.

Jednoho podzimního rána se však pod kůru modřínu nastěhovala početná rodina mravenců. A začala ho

oždibovat. Nejprve jen maličko, ale i to strom trošku zabolelo. „Au,“ lekl se.

„Co se děje?“ ptal se stromu okamžitě polekaný skřítek Modřula.

„Nevím. Něco mě kouslo,“ odpověděl modřín. A za chvíli zase: „Au, au!“ Tentokrát to bolelo více. A zase: „Auvajs!“

„Hned zjistím, co se děje,“ povídal starostlivě Modřula a už hledal, co se asi tak mohlo stát. Šplhal po větvích, kontroloval každou větvičku, každou jehličku. Pak vlezl i do kmenu. A tu se zastavil jako opařený. Před ním lezli hrozivě vypadající mravenci a bylo jich tolik, že je nemohl ani spočítat. Na zádech měl každý z mravenců velký, plný batoh. A vypadalo to, že jsou všichni asi pořádně hladoví.

„Co tu děláte?“ osmělil se zeptat Modřula.

„Co bychom dělali? Budeme tady bydlet. Stěhujeme se,“ odpověděl neochotně mravenec, který vypadal nejhrozivěji. Měl velká kusadla a hladově se jimi zakusoval do kmenu stromu.

„Auuu,“ zasténal modřín.

„Ale tady být nemůžete. A nekousejte do mého stromu. Prosím,“ žádal je skřítek a něžně pohládl místo, kde měl modřín čerstvou bolístku.

„Proč? My se potřebujeme schovat na zimu. V zimě bychom všichni zmrzli,“ vysvětlil Modřulovi mravenec.

Skřítek se ho pomalu přestával bát. Dokonce všechny ty mravence začal maličko litovat.

„A to nemůžete přezimovat jinde?“ zajímal se Modřula.

„Tady nám bude nejlíp,“ odpověděl mravenec a už se začal pomalu ve stromě zabydlovat.

„Vybalíme si,“ dal povel ostatním. Sundal si batoh ze zad a začal z něho vytahovat kartáček na zuby, pruhované

pyžámko, červené trenýrky, čtyři barevná trička a jeden modrý svetr.

„Ne!“ zvolal vyděšený skřítek. „Prosím, tady ne! To je můj strom, o který se starám. Vždyť je tak krásný a zdravý. Onemocněl by, kdybyste do něj pořád kousali a oždibovali ho,“ prosil mravence Modřula.

„Za pár dní přijde zima. My se musíme pořádně najíst. Potom se uložíme k zimnímu spánku a celou dlouhou zimu prospíme pěkně tady v teplíčku,“ vysvětloval největší mravenec Modřulovi. „Chceme zimu přežít ve zdraví,“ dodal nakonec.

„Já něco vymyslím. Jen s tím vybalováním ještě chvíli počkejte,“ žadonil bezradný skřítek. Hned začal přemýšlet, co udělat, aby mravenci přečkali zimu ve zdraví a aby jeho nádherný strom zůstal pořád tak pěkný a zdravý, jako je teď.

Zadumaně chodil dokola. Pak vyšel z modřínu ven a šoural se kolem stromu. Nejprve na jednu stranu, pak na druhou. Potom si vylezl na strom a dumal na větví.

„Á, už to mám!“ zaradoval se najednou skřítek.

„Na co jsi přišel, Modřulo?“ zeptal se modřín, který doufal, že jeho skřítko rychle něco napadne, aby ho zachránil. A také že ano!

„Modříne, vadilo by ti, kdybych provedl takové malé kouzlo s tvým jehličím?“ zajímalo skřítko.

„Jaké kouzlo?“ otázal se strom.

Skřítek Modřula přišel k modřínu co nejbliže a něco mu pošeptal. Pak se zeptal: „Nevadilo by ti to?“

Modřín malou chvilku přemýšlel. Nebyl z toho, co skřítek vymyslel, zrovínka veselý. Ale zamyslel se znovu a pak ještě jednou. Nakonec řekl: „Dobře, Modřulo. Není to tak špatný nápad.“

Modřula spěchal zpátky do kmene stromu, aby mravencům vypověděl, na co přišel: „Mravenci, já to vymyslel. Nemusíte mít vůbec strach. Zimu přežijete pěkně v pohodlí. A nebudete muset ubližovat mému modřínu. Provedu totiž takové malé kouzlo – začaruji modřín, aby mu opadalo jehličí. Budete si moci z jeho jehliček postavit veliké mraveniště, ve kterém vám všem bude teplo. A dobroty, ty najdete na zemi.“

Mravencům se jeho nápad zalíbil. „Tak do toho, Modřulo,“ pobízeli skřítko všichni mravenci vesele.

Modřula vyšel ven před strom, natáhl ruce, zavřel oči a začal čarovat:

**„Čury mury fuk,
modřín, to je kluk.
Ať jehličí za chvíličku
pustí stromek na cestičku.“**

Sotva Modřula zaklínadlo dořekl, začaly z modřínu padat jehličky. Jedna po druhé. Za několik okamžiků bylo

pod modřínem tolik jehliček, že se mravenci mohli pustit do stavby obrovského mraveniště.

Brzy ho postavili. A jaké! Všem mravencům se v mraveništi moc líbilo. „Děkujeme ti, Modřulo. Tady nám bude opravdu moc hezky,“ děkovali skřítkovi.

A modřín? Ten od té doby každým rokem vždy na podzim opadá a jeho jehličí slouží jako stavební materiál pro mravence. A tak se stromu začalo říkat modřín opadavý.

Stále hladová holátka

Je večer a datlí rodinka už spokojeně odpočívá ve svém hnízdečku, které mají postavené v dutině starého dubu.

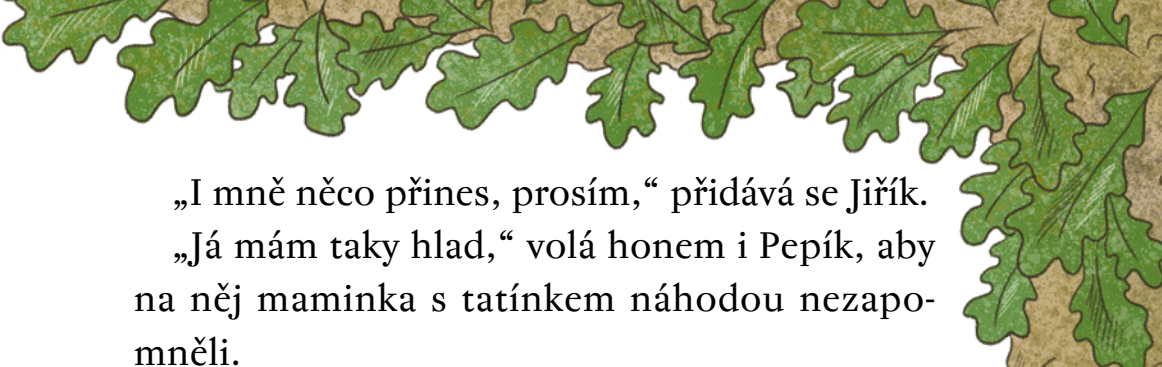
Maminka s tatínkem jsou za celý dlouhý den pořádně unavení. Co ti se nalétají, aby nakrmili nejen sebe, ale hlavně svá holátka Jeníka, Vilíka, Jiříka a Pepíka!

A ptáčata? Ta musí hodně odpočívat, aby brzy vyrostla a mohla se učit létat. Za pár dní jim narostou černá peříčka a to bude čas začít každodenní tréninky v létání.

Celou noc si datlí rodinka klidně spí a odpočívá. Všichni si spokojeně oddechují ve svém hnízdečku.

Ráno se jako první vzbudí hladový Jeník. „Mami, mami, vstávej. Já mám veliký hlad,“ upozorňuje Jeník maminku na to, že je čas přinést něco dobrého do zobáčku. „Kručí mi v bříšku. Přines mi prosím nějakou pochoutku,“ klope zobáčkem hladově.

„Já mám taky velikánský hlad, maminko,“ ozývá se bráška Vilík, sotva otevře oči.

„I mně něco přines, prosím,“ přidává se Jiřík.

„Já mám taky hlad,“ volá honem i Pepík, aby na něj maminka s tatínkem náhodou nezapomněli.

Oba rodiče se nejprve ospale protáhnou a pak už se chystají za dobrotami pro své čtyři věčně hladové dětičky.

„Tatínku, vid', že nám zase přineseš dnes večer pohádku?“ vyzvídá ještě honem zvědavý Jeník.

„To víš, že bude pohádka,“ ujišťuje tatínek s úsměvem malé ptáče.

„Já se tak těším,“ říká Vilík.

„I já se těším,“ pípá Jiřík.

„A já!“ povídá honem Pepík.

„Dnes léčím starý, vysoký smrk na druhém konci lesa. Slíbil mi, že pro mě má schovanou jednu pěknou pohádku,“ usměje se tatínek na děti, zamává jim a odlétá ke starému smrku.

Celý den rodiče poletují tam a sem, neboť jejich ptáčata mají věčně otevřené zobáčky a jsou stále hladová. K večeru se oba dva konečně snesou do hnízda. Všichni se pohodlně usadí, aby si vyslechli pohádku pro dnešní den.

„Dnes vám povím pohádku o skřítku Smrkáčkovi. Hezky si lehněte a poslouchejte,“ řekne tatínek a začne vyprávět.